

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Nicetii Lvgdvnensis Episcopi ex ea quæ est per Gregoriu[m]
Turonensem, cap. 8. in vitis Patrum. Claruit circa annum Domini 570.
temporibus Iustini iunioris Imperatoris, cùm Romanæ Ecclesiæ ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

se consecrauerant ad turpem ipsarum contumeliam lenonibus tradidit) idē cum fratre aggressus est. Et quoniam illa facinora intoleranda ei videbantur, fidenti & erecta animi magnitudine accedens ad iudicem, turpitudinis & ignominia, quam cum verbis, tum rebus ipsis præstitisset, eum coram coarguit. Vndē varijs tormentorum cruciatibus diuexatus (quæ quidem constanter & sedatē admodum pertulit) ad extremum fuit in mare proiectus, & eundem cum fratre exitum consecutus.

A Edesius in mare projicitur.

C. Baronius In Not: Martyr: Romæ

VITA S. NICETII LVGDVNENSIS

Episcopi ex ea quæ est per Gregoriū Turonensem, cap 8. in vitis Patrum. Claruit circa annum Domini 570. temporibus Iustini iunioris Imperatoris, cum Romana Ecclesia præsideret, Ioannes Papa tertius. Vixit eodem seculo, alius eiusdem nominis S. Nicetius Episcopus Treuerensis.

Florentinus quidam, accepta Arthemia coniuge, cū duos iam ex ea suscepisset liberos, fuit ad launbensis vrbs episcopatum expectitus: cum quæ re obtenta, cum principe domum reuerteretur, coniugique, quæ acta fuerat nunciaret; illa, Desine, inquit, quæso dulcissime coniūx episcopatum vrbs expectere, ego enim ex conceptu à te sumpto: episcopum in utero gero. Hac voce vir sapiens, audita, monitis vxoris suæ acquieuit, & tanquam altera Sara locuta esset, vocem eius audiuit. Impletis autem pariendi diebus, mulier puerum est enixa corpore sanè formoso, & mente ad omnē virtutem egregiè instuta; cui quasi futuro mundi victori: Nicetio nomen imposuit, eundemque sūma diligentia nut-

2 Aprillæ. Parentes S. Nicetij.

Nascitur Nicetius.

B 2

eritum,

Corripitur
Peste Nico-
tius.

Curat ur be-
neficio S.
Martini.

Fit presby-
ter anno æ-
tatis suæ 30.

tritum, sacris literis instituendum tradidit: De-
functo autem patre sacris muneribus ornatus, cū
pia genitrice in domo paterna refedit, turbulen-
tos animi motus ratione vacuos, diuinarum me-
ditatione scripturarū compescens, & luxuriantes
corporis motus, assiduis laboribus ac ærumnis
opprimens. Quodam verò die in eadem domo,
facies eius fuit pestilenti pustulæ vnus contagi-
one miserè deformata, prorsus vt mater eius nul-
lam de eo spem vitæ reliquam haberet: vnicum ta-
men in Diui Martini patrocinio, cuius opem sine
vlla intermissione implorabat, solacium reposi-
tum habebat. Cumque toto biduo graui ægritu-
dine oppressus, cū mortis doloribus decertasset,
& mater funeri necessaria præpararet, aduenien-
te vespere subitò exclamauit: Mater mea bono a-
nimo esto. eccè enim beatus Martinus signo Cru-
cis me benedicens, sanum ac incolumem surgere
iussit. Hæc effatus, statim è lectulo surrexit, & gra-
dum, integra sanitate recepta, fecit.

Anno ætatis suæ trigesimo, fuit presbyterij ho-
nore decoratus. qui tantum abest, vt eum de statu
prioris vitæ deiecerit, vt etiam maiores ad omnē
virtutis exercitationem stimulos addiderit. Stu-
debat enim assiduo manuū labore, nō solum pro-
prijs, sed aliorum etiam necessitatibus succurre-
re. Pueros infantes, incredibili diligentia simul
cum ipso lacte pietatis, ac diuinarum laudū stu-
dio imbuebat. Castitatem non modo in se, sed in
alijs rutabatur, eamque omnibus inculcabat, &
in signi præconio frequenter extollebat.

Lugdunensis Antistes, cum in vrbe Parisiaca
graui oppressus morbo decumberet, rex Childe-
bertus senior, qui incredibili amoris magnitudi-
ne eum

ne eum prosequeretur ad lectum eius accessit, & suauissimis verbis cōsolari voluit. Episcopus autem cū magis de totius ecclesie, quam de sua salute sollicitaretur. Obsecro te, inquit, optime Rex vt pro mea tibi seruitute qualicunq̄ue hactenus impensa, vnicam hanc petitionem meam aspernari vel negligere non velis. Cumq̄ue Rex petitionem eius se ratam habiturū confirmaret, peto, inquit, vt Nicetius nepos meus vir omnibus virtutum ornamentis egregiè decoratus, ecclesie Lugdunensi Antistes substituatur. Annuit benigne Rex ac populus vniuersus, fuitq̄ue mira omnium gratulatione ad illud dignitatis fastigium euectus: quam annis duobus & viginti, insigni vitæ sanctitate ac præcipuo pacis & concordie studio administrauit. Iniurias sibi illatas remittebat protinus, ac sempiterna obliuione statim sepelebat: duros autem & in scelere pertinaces, cū per se tūm per alios ad agnitionem trahebat, modosque omnes excogitabat, quibus, horridis peccatorum tenebris inuolutos, ad innocentie ac sanctitatis studium traduceret.

Quodam tempore ad maturinarum officium pergens, cū in Ecclesia Dei, diaconum quēdam grauioribus fortè peccati vinculis constrictum, psallentem audisset, commotus ait: Sileat, sileat, nec præsumat canere iustitie inimicus, & dicto citius, obstructo ore conticuit, ac manifestò horrendas inobedientie pœnas luit: quem vir Dei ad se vocatum increpuit, dicens: Nōne tibi sacra Ecclesie limina interdixeram, & qua mentis emeritate Deum, tibi infensum, tanquā nullius tibi peccati conscius, laudare præsumpsisti? Hæc cum diceret, dæmonium, quod diaconum obsessum tenebat, exclamauit, immensis se cruci-

S. Nicetius
creatur Lug-
dunensis
Episcopus.

Nota hic nō
esse specio-
sam laudem
in ore pec-
catoris.

Diaconum
dæmoniācū
liberat.

atibus à Sancto torqueri. Tunc Sanctus imposi-
tis diacono manibus, eiecto dæmonio, pristinae
mentis integritati eum restituit.

Migrat è vi-
ta vir sancti:

His alijsque virtutum insignibus clarus, vice-
simo secundo episcopatus sui anno, ætatis verò
sexagesimo migravit ad Christū, cui⁹ eximia san-
ctitas statim multum admodū miraculis illustra-
ta fuit.

Miracula
post eius
obitum.

Cum funus eius efferretur, cæcus quidam sub
feretrum adductus lumen recepit. Cum de mo-
re ac lege Romanorum, paucis ab obitu diebus,
ultima eius voluntas in foro legeretur: & presby-
ter basilicæ illius, in qua sacrū eius corpus sepul-
tum iacebat, nihil omnino sibi legatū esse intel-
ligeret, felle tumēs in verba plena indignationis
prorupit, atque Nicetium stolidum appellavit.
Sequenti verò nocte, sanctus cum duobus episco-
pis iusto atq; Eucherio in veste miri candoris ap-
paruit, & graues de presbytero apud eos quere-
las deposuit, dixitq;: Hic presbyter blasphemias
me onerat, quod nihil facultatum mearum tem-
plo huic legauerim, & nescit demēs, quicquid
preciosius habui, glebam corporis mei, ei contu-
lisse. Hæc cum dixisset, & alij duo antistites pres-
byterum illum iniquitatis reum clamarent, San-
ctus ad presbyterum conuersus, pugnis palmis
que ita grauitè guttur eius illisit, vt quadragin-
ta diebus lectulo decumbens, ne saliuas quidem
oris sui, nisi magno cum labore deglutire posset,
nec prius sanitatis beneficium obtinuit: quam sup-
plicibus à Deo ac sancto Confessore verbis ve-
niam petiisset.

Nota poenā
presbyteri
S. Episcopū
blasphemā-
tis.

Diaconus quidam sancti viri casulam posside-
bat, eaque non secus ac veste quadā profana ute-
batur, atque monentes, vt eā maiore in reueren-
tia

cia haberet, petulanter irridebat, ac tandem in facti Antifitis contemptum ex ea pedulia fecit. Sed mox adfuit diuini iudicii ultio. Nam ut primum ea pedibus aptauit, arreptus à dæmone, ruit in paupere nudo, & cruentas ore spumas proijciens, debitas sceleris pœnas luit. Et quia nemo, qui misero succurrere poterat, præsens erat, extensis ad focum pedibus, ignis pariter cum focis pedes deuorauit. Et hæc quidem fuit in perfidos ultio: in pios verò & Dominum in Sanctis eius laudantes clarior multò, eius benignitas elucet. Nam & tres cæcos ad sepulcrum eius visum recepisse, & multos varijs calamitatibus oppressos, præsentem eius opem expertos esse certum est. Apud Genabensem Galliarum urbem, dum sacræ reliquæ summo cum honore portarentur, tantam ibi gratiam Dominus præstare dignatus est, ut suppliciter adorantes & cæci visum & claudi gressum reciperent.

Pœna in contemptorem sacræ vestis qua vir sanctus visus erat.

Cæci & claudi sanantur.

Exorta quodam in loco seditione, inter faces ac volitantiæ faxa, quidam stricto ense viro cuidam necem intulit, quam germanus interempti frater, paucis post diebus simili exitu vindicauit. Quod cum loci illius iudex comperisset, virum illum compedibus vincitum in carcerem detrusit, ut extremum de eo supplicium sumeret. Cumque vir ille imminenti mortis periculo grauiter turbatus, multorum nomina Sanctorum inuocaret, tandem etiam supplex ad Nicetum confugit, eò quidem confidentius, quod eius misericordia, vincitorum compedes sæpius disruptas, catenasque contractas intellexisset. Nec eum concepta de Nicetij benignitate fiducia fefellit.

Nam paulò post dormienti apparens, eum vinculis soluit, & illæsum abire iussit. At ille è somno excitatus cum se planè solutum, catenis cominutis

Captiuus, li-
beratur.

ac trabe cōfracta miraretur, læt^{us} ac intrepidus ad Sācti sepulchrū perrexit. & iudicē tāi miraculi admiratione adeo perculit, vt venia patrati homicidij libēter cōcessa. ad propria abire permitteret. Huius Sancti reliquias, Gallomanus Tricasinorum Pontifex deuotus expetijt, quæ cum ad eū deducerentur, earum virtute cæcorum oculi illuminati sunt & varia morborū genera depulsa.

Pauper quidam, viuente adhuc Sancto, literas ab eo conscriptas obtinuerat, quib^{us} sibi eleemosynam per deuotorum domos flagitaret. Post ei^{us} verò obitum, cum ipsa circuiens epistola, ingentem vim pecuniarum, propter sancti Antistitis memoriam confababatur. Quod cum homo quidam Burgundio, callidus non minùs quam sceleratus animaduertisset tempus & locū designauit, quibus pauperem illum pecunijs spoliaret. Nec mora, adfuit dies & locus sceleri patrando opportunus. Irruit itaque in hominem, & aureis sex cum epistola spoliatum, collisumque calcibus exanimem reliquit. At pauper qui omnem spem vitæ suæ in epistola repositam habebat, orare & obsecrare, & per Deum viuum ac sancti Nicetij virtutem adiurare eum non destitit, vt saltem ablata pecunia epistolam redderet. Ille verò, ea in terram proiecta abiit, quam pauper statim colligens ad ciuitatē venit, & concito gradu ad Phronymium Episcopum contendit. Cui miseriam suam cum multis lachrymis pandens, calamitatis suæ remedium petiuit. Episcopus eum ad iudicem misit, qui vocato ad se Burgundione quæstionem instituit. Burgundio verò cum factū constanter negaret, & nunquam hominem illū à se visum esse diceret, nullis vel testibus vel argumentis conuinci poterat. Tum Episcopus ar-

reptz

repta Sancti epistola, ecce, inquit, sanctissimi Antistitis defuncti scriptura, accede propius, & manu eam tangens declara innocentiam tuam. Confidimus enim de virtute sancti viri, quia aut te hodiè hoc scelere contaminatum ostendet, aut certè innoxium abire permittet. At ille, timore diuini iudicij postposito, nihil moratus accessit: sed ut primùm eleuatis manibus, perfidam linguam in periurium laxare voluit supinùs retrorsù cecidit. & duarum horarum spatio mortuo similis iacuit. Tandem resumpto spiritu scelus suum cum lachrymis confessus est, veniamque deprecatus ablata restituit, ac duobus ab episcopo pro cæde donatus solidis lætus pauper abiuit.

Nota poenã
Periurii.

Quod autem per hunc sanctum à vinculis ac durissima carceris seruitute libertatem consecuti sint, testis est hodiè moles illa ferri, quæ in basilica eius adspicitur de reorum supplicijs aggregata.

Apud vicum Prisciniacensem vrbs Turonicæ, erat ecclesia dudùm constructa, nullis Sancto-
reliquijs decorata. Cumque loci illius incolæ, multis precibus aliquas de sancto Nicetio reliquias obrinuissent, & summo cum honore in ecclesiam intulissent, tres dæmoniæ ex termino Biturigæ venientes, primo in templum ingressu, Nicetij virtutem sese præsentire apertè dixerunt, ac statim purulentum quid cum sanguine ab ore proijcientes ab impuris spiritibus protinùs sunt mundatæ. Alia sanè quam plurima egregiæ virtutis miracula edidit, quæ nos breuitatis gratia studiosè omittimus, cum satis superque hæc quæ à nobis relata sunt, eximiam Antistitis Nicetij sanctitatem testentur.

Tres dæmoniæ
liberantur.